

Arrest

nr. 216 674 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Ahwaz (provincie Khuzestan) en bezit u de Iraanse nationaliteit. Al enkele jaren gelooft u niet meer in de islam. U hing uw overtuigingen in dit verband echter niet aan de grote klok en uw ouders, die zelf niet praktiseren, hebben hiermee geen problemen. U groeide op in Masjedssoleiman nabij Ahwaz. Zo'n acht jaar geleden begon u een vriendschappelijke relatie met R.A. (...). Een jaar na jullie kennismaking besloten jullie te huwen en nog eens twee jaar later vroeg uw partner officieel om uw hand. Uw familie weigerde gezien uw partner financieel niet sterk genoeg stond. In diezelfde periode verhuisde u met uw ouders naar Ahwaz. Drie jaar geleden besloten u en R. (...) om ondanks de spanningen jullie relatie te verdiepen. R. (...) had een appartement in Masjedssoleiman en één keer per week bleef u bij hem overnachten. Uw familie was hier

evenwel niet van op de hoogte. Twee jaar geleden raakte u via instagram in de ban van een protestactie van Masih Alinejad, een journaliste die enkele jaren geleden Iran ontvluchtte. Deze vrouw riep Iraanse dames op om, liefst op woensdag, geschminkt de straat op te komen en hun hoofddoeken af te nemen. De vrouwen die deelnamen aan deze actie werden opgeroepen om hiervan foto's te nemen en deze te delen op de sociale media. Deze campagne verspreidde zich razendsnel. Omdat ook u gelijke rechten voor vrouwen wilde, besloot u om samen met enkele vriendinnen deel te nemen aan deze actie. Gedurende twee jaar kwam u regelmatig de straat op om op deze wijze het Iraanse regime te bekritisieren: u kwam samen met uw vriendinnen, jullie brachten schmink aan, liepen rond in de (hoofd)straten van Masjedsoleiman en Ahwaz en ontteden zich van jullie hoofddoeken. De foto's die genomen werden bewaarde u op uw laptop maar postte u, net als uw vriendinnen, niet op sociale media, uit vrees voor represailles van het Iraanse regime. Soms probeerden patrouilles jullie op te pakken, maar hun werk werd door omstaanders die jullie verdedigden verhinderd. In het voorjaar van 1396 (= maart/april 2017) kwam R. (...) een tweede keer om uw hand vragen. Opnieuw weigerde uw familie maar jullie relatie hield toch stand. Enkel uw naaste vriendinnen wisten hiervan. In deze periode begon u plannen te maken om uw zus M. (...) te bezoeken in België. Zij lijdt aan multiple sclerose en u wou haar helpen. U bemachtigde een visum voor België. Op 30/9/1396 (= 21 december 2017) verliet u per vliegtuig Iran op een legale manier en kwam dezelfde dag nog aan in België. In diezelfde periode woedden er in heel Iran felle protesten tegen het regime. Ook uw vriendinnen namen hieraan deel. Op 9/10/1396 (= 30 december 2017) werden drie van uw vriendinnen gearresteerd. Drie dagen later werden uw ouders via de ouders van uw vriendinnen op de hoogte gebracht van deze arrestaties. Diezelfde avond, op 12/10/1396 (= 2 januari 2018), werd uw vader door de Iraanse autoriteiten meegenomen voor een ondervraging omdat uw vriendinnen over u gesproken hadden met de autoriteiten. Gedurende een drietal uur werden er aan uw vader vragen gesteld over u en uw activiteiten. Ze lieten hem eveneens foto's zien van u met uw partner, R.A. (...), en beschuldigden jullie van het hebben van illegale betrekkingen. Na zijn vrijlating contacteerde uw vader u. Hij maakte u duidelijk dat een dergelijke handelswijze absoluut niet door de beugel kon. Hij zei dat hij en zijn familie het recht hadden om een eremoord te plegen. Dit was de laatste keer dat u contact had met uw ouders. Ze willen niet meer met u spreken. Later die maand ontvingen zij nog wel een dagvaarding op uw naam: u werd gevraagd om op 23/12/1396 (= 14 maart 2018) te verschijnen in het kader van uw deelname aan de protestacties van Masih Alinejad. Uw ouders namen een foto van dit document en stuurden dit naar uw zus door. U besloot uit vrees om gearresteerd te worden door de Iraanse autoriteiten of om vermoord te worden door uw eigen familie in België te blijven en niet terug te keren naar Iran. U verzocht na rijp beraad op 14 maart 2018 om internationale bescherming. In die periode vroeg R. (...) een derde keer om uw hand maar opnieuw werd zijn aanbod resoluut geweigerd. Uw partner verblijft tot op heden in Iran.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw shenasnameh (geboortebokje); een verbintenis tot tenlasteneming, d.d. 22 augustus 2017, in het kader van uw visumaanvraag; verschillende identiteitsdocumenten van uw partner R.A. (...); een aantal foto's van u met uw partner; de oproepingsbrief van de politie, opgemaakt op 21/12/1396 (= 12 maart 2018) en diezelfde dag ondertekend door uw vader, waarin staat dat u zich diende aan te bieden op 23/12/1396 (= 14 maart 2018); en een eigendomsakte van het appartement van uw partner R.A. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er gewezen worden op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Ofschoon uit uw paspoort blijkt dat uw visum slechts geldig was tot 18 februari 2018 en ofschoon u reeds in de tiende maand van 1396, i.e. in december 2017 of januari 2018, wist dat u door de Iraanse autoriteiten werd vervolgd, wachtte u nog af tot 14 maart 2018, i.e. ongeveer twee maanden nadat u begreep dat u niet meer naar Iran kon terugkeren en ongeveer een maand na het verstrijken van uw visum, om om internationale bescherming in België te verzoeken. Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen

ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben, kan dan ook worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Dat u uw vrees voor vervolging of ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt voorts uit het feit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan het door u beweerde onderzoek dat door de Iraanse autoriteiten werd geopend naar aanleiding van de arrestatie van uw vriendinnen die aan demonstraties hadden deelgenomen, waardoor de autoriteiten uw deelname aan de actie van de witte woensdagen te weten waren gekomen. Aan de door u neergelegde dagvaarding kan immers geen enkele waarde gehecht worden. Niet alleen betreft het document louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan: een dergelijke kopie is namelijk gemakkelijk manipuleerbaar. Bovendien blijkt de inhoud van het document niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. U verklaarde meermaals dat deze dagvaarding werd opgemaakt in de tiende maand (de maand day) van 1396 (= december 2017/januari 2018) en dat dit document onmiddellijk, i.e. in diezelfde maand, nog aan u werd overgemaakt (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 6). Uit de dagvaarding blijkt echter dat dit document pas is opgemaakt op 21/12/1396 (= 12 maart 2018), i.e. twee maanden nadat u dit volgens uw verklaringen heeft ontvangen. Bijgevolg heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten bent gedagvaard omwille van uw politiek activisme en kan er aan uw beweerde vrees om door hen gearresteerd te worden geen enkel geloof gehecht worden. Aangezien u beweerde dat er een onderzoek werd geopend naar aanleiding van uw politieke activiteiten, kan er eveneens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid ervan.

Dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran daadwerkelijk een aanhangster was van Masih Alinejad en dat u deelnam aan protestacties waarbij vrouwen over heel Iran in het openbaar het hoofddoek afnamen, blijkt tevens uit het opvallende feit dat u geen enkel bewijsmateriaal van uw activiteiten in het kader van de campagne van Masih Alinejad kon voorleggen. Nochtans werden er van uw acties wel foto's genomen, stelde u deze zelf op uw laptop te bewaren en gaf u aan zo'n vierduizend foto's opgeslagen te hebben op uw smartphone, die u naar België had meegenomen (CGVS 1, p. 25). U beweerde in dit verband dat u op uw smartphone geen foto's van uw activiteiten bijhield: u plaatste er enkel persoonlijke foto's op. Dit deed u uit veiligheidsoverwegingen: indien u op straat zou worden tegengehouden, zou uw smartphone kunnen gecontroleerd worden (CGVS 2, p. 19). Dat u op uw smartphone enerzijds wel foto's bewaarde waarop u samen met uw partner te zien bent, terwijl uw relatie met hem verboden en illegaal zou geweest zijn, maar dat u uit veiligheidsoverwegingen geen foto's bewaarde van uw (illegale) acties op straat, komt echter bevreemdend over. Bovendien is het hele opzet van de protestactie dat de deelnemers hun engagement in de openbaarheid brengen, waardoor uw bewering dat u enerzijds wel uw hoofddoek in het openbaar durfde af te nemen, maar geen foto's hiervan op sociale media durfde te plaatsen - ook op uw facebookpagina staan heden, tijdens uw verblijf in België, geen foto's in dit verband -, enigszins opmerkelijk over. Overigens kan aangenomen worden dat, gelet op de ruchtbaarheid die aan deze acties gegeven wordt, er in Masjedssoleiman of in Ahwaz foto's van u en uw gezelschap genomen en gepubliceerd werden buiten uw wil om; u verklaarde in dit verband zelf dat er werd gefilmd en dat er foto's werden genomen (CGVS 1, p. 16). Dat u, hoewel u verklaarde twee jaar lang intensief deelgenomen te hebben aan protestacties in Masjedssoleiman en in Ahwaz geen enkel bewijsmateriaal van uw activisme kon neerleggen, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde activisme.

Betreffende uw activiteiten in het kader van de protestactie van Masih Alinejad dient er voorts nog gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zowel aan betogingen tegen het Iraanse regime deelnam als pamfletten uitdeelde in het kader van de campagne die was opgezet door Masih Alinejad (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u echter dat u slechts op regelmatige basis uw hoofddoek afnam in het openbaar (CGVS 2, p. 16). Andere activiteiten had u niet en over het uitdelen van pamfletten repte u met geen woord. Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat u zich misschien vergist had en herhaalde u dat u door de Iraanse autoriteiten enkel werd beschuldigd van het verspreiden van leugens en deelname aan protestacties (CGVS 2, p. 24). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet afdoende om deze tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Bovendien had u bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1, p. 3). Uw rechtvaardigingen voor deze tegenstrijdigheid houden bijgevolg geen steek.

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat duizenden zichtbare en onzichtbare moraliteitspolitieagenten in Iran patrouilleren om onder meer de kledijvoorschriften te doen naleven en inbreuken vast te stellen. Vrouwen die niet volgens de voorschriften gekleed zijn kunnen beboet en gearresteerd worden. Uit de geciteerde informatie blijkt bovendien dat de Iraanse politie daadwerkelijk

tot arrestaties overgaat. De afgelopen jaren werden tientallen vrouwen gearresteerd en in sommige gevallen zelfs tot gevangenisstraffen veroordeeld louter en alleen omdat ze hun hoofddoek niet (correct) droegen. Dat de Iraanse autoriteiten voor uw vertrek uit Iran er nooit in geslaagd zijn om u, die gedurende twee jaar quasi wekelijks zou deelgenomen hebben aan de actie van de witte woensdagen – u nam hieraan deel in Ahwaz en in de hoofdstraat van Masjedssoleiman die u volledig afwandelde en als er patrouilles waren, verhinderden omstaanders een arrestatie – (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 18-19), u te identificeren en/of te arresteren (u kon zelfs legaal het land verlaten), komt, in het licht van de beschikbare informatie, bijzonder onwaarschijnlijk over.

Volledigheidshalve kan er tot slot nog gewezen worden op uw beperkte kennis over Masih Alinejad. Zo wist u onder meer niet te concretiseren wat haar journalistieke werk in Iran inhield en evenmin kon u vertellen voor welke instanties ze momenteel in het buitenland actief is. U wist evenmin of ze nog schreef (CGVS 2, p. 15). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Masih Alinejad de afgelopen jaren vier boeken heeft uitgebracht. Dat uw kennis betreffende deze dame lacunair is, strookt moeilijk met uw beweerde activisme.

Het geheel van bovenstaande doet dan ook besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de protestacties naar het voorbeeld van Masih Alinejad en het naar aanleiding hiervan gevoerde onderzoek door de Iraanse autoriteiten.

Gelet op de vaststelling dat u uw politiek activisme niet aannemelijk maakte en dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering door de Iraanse autoriteiten gedagvaard te zijn geweest, is evenmin aannemelijk dat uw vader door de Iraanse autoriteiten ondervraagd werd in het kader van uw activisme. Bijgevolg is het allerminst geloofwaardig dat de autoriteiten aan uw vader foto's lieten zien van u met uw partner, waarna hij u met de dood bedreigde en u verstootte.

Betreffende uw verklaringen dat u al jaren niet meer in de islam gelooft kan hieraan nog toegevoegd worden dat u erkende dat u deze overtuigingen niet aan de grote klok hing en dat uw ouders, die zelf niet praktiseren, geen problemen hadden met uw overtuigingen (CGVS 2, p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u aanvankelijk, i.e. ondanks uw overtuigingen, de intentie had om naar Iran terug te keren (CGVS 2, p. 20). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran omwille van uw overtuigingen een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw legale reisroute, de identiteit en nationaliteit van uw partner en het feit dat hij eigenaar is van een appartement worden niet betwist. Deze documenten doen echter niet de minste afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster omschrijft het aangevoerde middel als volgt:

“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.”

2.2. Verzoekster gaat vervolgens in op haar vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In dit kader herhaalt verzoekster vooreerst de aangevoerde feiten en vrees en de verklaringen die zij hierover eerder aflegde. Volgens verzoekster blijkt uit het administratief dossier dat zij afdoende heeft aangetoond dat haar leven in Iran in gevaar is. Ten onrechte wordt de geloofwaardigheid van haar verklaringen in twijfel getrokken.

Over de aan haar verweten laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming, stelt verzoekster:

“In tegenstelling tot de stelling van het CGVS, was de handelwijze van verzoekster en m.n. het tijdstip van indiening van haar verzoek op 14 maart 2018 wel degelijk redelijk en aannemelijk.

Verzoekster was in december 2017 met een geldig visum naar België gereisd op ziekenbezoek bij haar zus.

In die periode vonden felle protesten plaats in Iran tegen het Iraanse regime.

Verzoeksters visum was geldig tot 18 februari 2018.

Verzoekster vernam dat haar vriendinnen in moeilijkheden waren gekomen omwille van hun participaties aan de witte woensdagen.

Verzoekster wist evenwel pas formeel dat ook zijzelf door de Iraanse autoriteiten werd vervolgd toen zij in maart 2018 kennis had genomen van de dagvaarding waarin zij door de Iraanse autoriteiten werd opgeroepen om te verschijnen op de rechtbank op 14 maart 2018.

Dat was het moment dat zij begreep dat ze niet meer naar Iran kon terugkeren.

Dit is de reden waarom verzoekster zich pas op 14 maart 2018 had aangeboden bij de Belgische asielinstanties om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De dagen ervoor was verzoekster in het ongewisse en leefde zij in onzekerheid, reden waarom zij van dag op dag de verdere ontwikkelingen in Iran afwachtte om vervolgens met kennis van zaken de juiste beslissing te nemen.”

Vervolgens gaat verzoekster in op de neergelegde dagvaarding en stelt zij:

“De toelichting die verzoekster heeft gegeven aangaande dit document dat zij via fax had verkregen van haar familie in Iran en dat zij had aangewend ter gelegenheid van de indiening van haar aanvraag op 14 maart 2018, is wel degelijk aannemelijk en niet a-priori ongeloofwaardig zoals door het CGVS ten onrechte wordt aangenomen.

Het is duidelijk dat het CGVS geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar het door verzoekster voorgelegde document en zich ten onrechte verschuilt achter een drogreden.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of het door verzoekster voorgelegde Iraans document al dan niet correcte informatie bevat aangaande haar asielrelaas.

Het besluit van het CGVS is minstens voorbarig.

De door verzoekster voorgelegde dagvaarding was wel degelijk overtuigend genoeg.

Het voorgelegde stuk vormde minstens een begin van bewijs, dat in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t verzoeksters moeilijkheden had kunnen verschaffen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om het voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoekster.

De motivering in de bestreden beslissing is geenszins afdoende.

Het is duidelijk dat het CGVS ten onrechte het door verzoekster bijgebrachte stuk geringschat heeft.

Verzoeksters toelichting waarom zij ‘slechts’ een fax-kopie van de dagvaarding had en niet het origineel exemplaar, was wel degelijk aannemelijk.

Nadat haar vader was opgepakt door de Iraanse autoriteiten en hij geconfronteerd werd met verzoeksters burgerlijke ongehoorzaamheid (haar deelnames aan de witte woensdagen) alsook met verzoeksters verboden relatie met R.A. (...); werd verzoeksters vader kwaad op verzoekster.

Het laatste wat verzoeksters vader had gedaan, voor hij besloten had om zijn banden met verzoekster volledig te breken, was om aan verzoeksters zus een kopie over te maken van de dagvaarding die op zijn adres was toegekomen en waarin verzoekster was opgeroepen om zich te verantwoorden voor de rechtbank op de zitting van 14 maart 2018.

(...)

Wat er ook van zij, verzoekster zal er alles aan doen om te trachten het origineel exemplaar van de dagvaarding alsnog te bemachtigen.

Verder staart het CGVS zich ten onrechte blind op verzoeksters verklaringen op het CGVS als zou de dagvaarding zijn opgemaakt in de maand day van 1396 (= december 2017/januari 2018).

Het klopt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud de chronologie van de gebeurtenissen misschien op een paar onderdelen door elkaar heeft gehaald: zoals m.b.t. het exacte tijdstip van afgifte van de dagvaarding.

De protection Officer hield echter ten onrechte geen enkele rekening met de psychisch labiele toestand waarin verzoekster verkeerde tijdens de dag van haar persoonlijk onderhoud.

Het CGVS heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoekster heeft ondervonden n.a.v. de gebeurtenissen in Iran en de moeilijke omstandigheden waarin zij maandenlang in onzekerheid en angst (voor vervolgingen door de Iraanse autoriteiten en angst voor represailles door haar eigen familie) moest leven.

Voor verzoekster zijn dit mentale schokken die zij nog steeds aan het verwerken is.

Door het gepieker over haar veiligheid en over de breuk met haar eigen familie, heeft verzoekster slaapproblemen, wat op zich leidt tot concentratiemoeilijkheden.

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

De loutere vergissing in hoofde van verzoekster (m.b.t. het tijdstip van afgifte van de dagvaarding) kan hoegenaamd niet als doorslaggevend element worden aangewend door het CGVS om de rest van verzoeksters verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen.

De combinatie van dit alles (traumatische ervaringen ; psychische problemen ; concentratiemoeilijkheden) , leidde ertoe dat verzoekster op de dag van haar persoonlijk onderhoud een vergissing had gemaakt over het exacte tijdstip van afgifte van de dagvaarding.

Trouwens, het is bevreemdend dat de PO geen verdere, diepgaandere vragen stelde aan verzoekster m.n. over het exacte tijdstip van de afgifte van de dagvaarding ; minstens om er zeker van te zijn dat verzoekster hem goed begrepen had.

De échte datum van afgifte van de dagvaarding (dd. 21/12/1396 = 12 maart 2018) (zoals deze te lezen valt uit het document) correspondeert trouwens volledig met het tijdstip van verzoeksters verzoek om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties dd. 14 maart 2018.”

Verzoekster gaat voorts in op haar politieke engagement voor de beweging van Masih Alinejad. Volgens haar was de uitleg waarom zij geen foto's van haar deelnames aan de witte woensdagen bijhield op haar gsm of publiceerde op sociale media weldegelijk aannemelijk.

Haar verklaringen bij de DVZ, doet verzoekster af als een vergissing van de tolk. Zij betoogt:

“Aangaande het hebben uitgedeeld van pamfletten, moet er in hoofde van de tolk ongetwijfeld sprake zijn geweest van een spijtig misverstand, die verzoeksters woorden (“Daarom praatte ik met andere mensen, ik rekruteerde en promoveerde die actie.”) per vergissing zal hebben opgevat als zijnde het uitdelen van pamfletten.

Tijdens haar gesprek bij de DVZ kreeg verzoekster trouwens steevast te horen dat zij ter gelegenheid van haar latere onderhoud bij het CGVS in detail over haar moeilijkheden als gevolg van haar activiteiten zou kunnen vertellen ; reden waarom verzoekster geen aandacht had geschonken aan de gebruikte terminologie in het gehoorverslag van de DVZ dd. 4 april 2018 hetwelk zij inderdaad had ondertekend.”

Verder doet verzoekster gelden:

“De stelling van het CGVS tenslotte dat verzoekster door haar zgn. beperkte kennis over Masih Alinejad haar politiek activisme niet aannemelijk zou hebben gemaakt, druist in tegen de verklaringen van verzoekster en de rest van de gegevens in het administratief dossier.

(...)

Voor verzoekster staat Masih Alinejad symbool voor een gerechtvaardigde strijd voor vrouwenrechten en -emancipatie.

Verzoekster is samen met haar vriendinnen sinds twee jaren geleidelijk aan meer en meer opgegaan in de dynamiek, in gang gezet door de beweging geïnspireerd door de idealen van Masih Alinejad.

Van belang voor verzoekster hierbij is de ganse positieve energie die uit de beweging is ontsproten en de verbondenheid onder gelijkgezinde vrouwen die samen dezelfde idealen nastreven ; en in mindere mate de persoon zélf van Masih Alinejad of haar huidige professionele activiteiten.

Het feit dat verzoekster tijdens haar onderhoud niet spontaan wist te vertellen voor welke instanties Masih Alinejad momenteel werkt in het buitenland, is dan ook zeker geen reden om haar engagement voor de beweging van deze laatste in twijfel te trekken.”

2.3. Verzoekster gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In dit kader herhaalt zij dat zij weldegelijk heeft aangetoond dat haar leven in Iran in gevaar is en dat het CGVS haar problemen ten onrechte onvoldoende heeft erkend. Het CGVS had minstens een vorm van tijdelijke bescherming moeten toekennen.

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingen status of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Iran uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van zowel de Iraanse autoriteiten als haar familie.

De ernst, oprechtheid en geloofwaardigheid van deze beweerde vrees voor vervolging worden echter op fundamentele wijze ondermijnd door verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming in België. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst kan er gewezen worden op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Ofschoon uit uw paspoort blijkt dat uw visum slechts geldig was tot 18 februari 2018 en ofschoon u reeds in de tiende maand van 1396, i.e. in december 2017 of januari 2018, wist dat u door de Iraanse autoriteiten werd vervolgd, wachtte u nog af tot 14 maart 2018, i.e. ongeveer twee maanden nadat u begreep dat u niet meer naar Iran kon terugkeren en ongeveer een maand na het verstrijken van uw visum, om om internationale bescherming in België te verzoeken. Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben, kan dan ook worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.”

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Integendeel legt zij verklaringen af die met haar andere gezegden onmogelijk kunnen worden gerijmd en die bijgevolg afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas en vrees. Ter verklaring van haar laattijdige verzoek om internationale bescherming, beweert verzoekster dat zij slechts in maart 2018 zou hebben geweten dat zij werd vervolgd en zou hebben begrepen dat zij niet kon terugkeren naar Iran. Dit kan niet overtuigen. Uit zowel haar eerdere verklaringen, zoals met reden aangehaald en samengevat in de bestreden beslissing, als het feitenrelaas dat verzoekster in het verzoekschrift zelf ten berde brengt, blijkt namelijk dat verzoekster reeds veel eerder, in december 2017 of januari 2018, ervan op de hoogte werd gebracht en bijgevolg wist en beseftte dat zij werd gevisieerd en vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Nadien talmde zij nog maandenlang alvorens uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in maart 2018. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert niet naar haar land te kunnen terugkeren vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk of van

wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeksters verklaringen omtrent de beweerdte vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten in het geheel niet stroken met de (kopie van de) dagvaarding die zij ter staving hiervan neerlegde. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Dat u uw vrees voor vervolging of ernstige schade niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt voorts uit het feit dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan het door u beweerdte onderzoek dat door de Iraanse autoriteiten werd geopend naar aanleiding van de arrestatie van uw vriendinnen die aan demonstraties hadden deelgenomen, waardoor de autoriteiten uw deelname aan de actie van de witte woensdagen te weten waren gekomen. Aan de door u neergelegde dagvaarding kan immers geen enkele waarde gehecht kan worden. Niet alleen betreft het document louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan: een dergelijke kopie is namelijk gemakkelijk manipuleerbaar. Bovendien blijkt de inhoud van het document niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen. U verklaarde meermaals dat deze dagvaarding werd opgemaakt in de tiende maand (de maand day) van 1396 (= december 2017/januari 2018) en dat dit document onmiddellijk, i.e. in diezelfde maand, nog aan u werd overgemaakt (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 6). Uit de dagvaarding blijkt echter dat dit document pas is opgemaakt op 21/12/1396 (= 12 maart 2018), i.e. twee maanden nadat u dit volgens uw verklaringen heeft ontvangen. Bijgevolg heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk door de Iraanse autoriteiten bent gedagvaard omwille van uw politiek activisme en kan er aan uw beweerdte vrees om door hen gearresteerd te worden geen enkel geloof gehecht worden. Aangezien u beweerdte dat er een onderzoek werd geopend naar aanleiding van uw politieke activiteiten, kan er eveneens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid ervan.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Het origineel van de dagvaarding brengt zij tot op heden niet bij. Aldus legt zij hiervan enkel een makkelijk manipuleerbare kopie neer. Verder biedt verzoekster geen dienstige verklaring voor het gegeven dat haar verklaringen bij het CGVS dermate afweken van de inhoud van de neergelegde dagvaarding. Geheel ten onrechte laat verzoekster heden namelijk uitschijnen dat zij omwille van haar psychisch labiele toestand, trauma, gepieker, slaapproblemen en concentratiemoeilijkheden op de dag van het plaatsvinden van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet bij machte was om volwaardige verklaringen af te leggen en dat zij zich daardoor zou hebben vergist over de datum van de dagvaarding. Indien verzoekster werkelijk dermate ernstige psychische klachten kende, mocht immers vooreerst worden verwacht dat zij hiervan melding zou hebben gemaakt in de vragenlijst “bijzondere procedure noden”. Zij deed dit echter niet. Op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, antwoordde zij integendeel eenduidig: “NEEN”. Daarenboven brengt verzoekster ter staving van haar beweerdte psychische klachten niet het minste begin van bewijs bij. Zij legt geen medisch attest neer om haar beweringen in deze te ondersteunen. Verder laat verzoekster na te preciseren over welk persoonlijk onderhoud bij het CGVS zij het heeft. Nochtans verklaarde zij blijkens het voorgaande tijdens haar beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS duidelijk en in niet mis te verstane bewoordingen dat de dagvaarding werd uitgereikt in december 2017 of januari 2018 en nog diezelfde maand aan haar werd overgemaakt. Bovendien werd verzoekster tijdens de beide persoonlijke onderhouds bij het CGVS bijgestaan door haar advocaat. Noch deze advocaat, noch verzoekster formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de persoonlijke onderhouds. Evenmin gaf één van hen aan dat verzoekster met (ernstige) psychische problemen zou kampen die haar zouden verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekers advocaat vermeldde dit evenmin wanneer deze bij beide gelegenheden opmerkingen formuleerde aan het einde van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Dit alles klemt nog des te meer nu uit de notities van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS blijkt dat deze op normale wijze zijn geschied en nu hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd.

Aangaande verzoeksters voorgelaten politieke activisme, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran daadwerkelijk een aanhangster was van Masih Alinejad en dat u deelnam aan protestacties waarbij vrouwen over heel Iran in het openbaar het hoofddoek afdamen, blijkt tevens uit het opvallende feit dat u geen enkel bewijsmateriaal van uw activiteiten in het kader van de campagne van Masih Alinejad kon voorleggen. Nochtans werden er van uw acties wel foto’s genomen, stelde u deze zelf op uw laptop te bewaren en gaf u aan zo’n vierduizend foto’s opgeslagen te hebben op uw smartphone, die u naar België had meegenomen (CGVS 1, p. 25). U

beweerde in dit verband dat u op uw smartphone geen foto's van uw activiteiten bijhield: u plaatste er enkel persoonlijke foto's op. Dit deed u uit veiligheidsoverwegingen: indien u op straat zou worden tegengehouden, zou uw smartphone kunnen gecontroleerd worden (CGVS 2, p. 19). Dat u op uw smartphone enerzijds wel foto's bewaarde waarop u samen met uw partner te zien bent, terwijl uw relatie met hem verboden en illegaal zou geweest zijn, maar dat u uit veiligheidsoverwegingen geen foto's bewaarde van uw (illegale) acties op straat, komt echter bevreemdend over. Bovendien is het hele opzet van de protestactie dat de deelnemers hun engagement in de openbaarheid brengen, waardoor uw bewering dat u enerzijds wel uw hoofddoek in het openbaar durfde af te nemen, maar geen foto's hiervan op sociale media durfde te plaatsen - ook op uw facebookpagina staan heden, tijdens uw verblijf in België, geen foto's in dit verband -, enigszins opmerkelijk over. Overigens kan aangenomen worden dat, gelet op de ruchtbaarheid die aan deze acties gegeven wordt, er in Masjedssoleiman of in Ahwaz foto's van u en uw gezelschap genomen en gepubliceerd werden buiten uw wil om; u verklaarde in dit verband zelf dat er werd gefilmd en dat er foto's werden genomen (CGVS 1, p. 16). Dat u, hoewel u verklaarde twee jaar lang intensief deelgenomen te hebben aan protestacties in Masjedssoleiman en in Ahwaz geen enkel bewijsmateriaal van uw activisme kon neerleggen, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde activisme."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich er immers toe een aantal van haar eerdere verklaringen te herhalen. Hiermee doet zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen en biedt zij geen dienstige uitleg voor het tot op heden ontbreken van ook maar enig begin van bewijs inzake haar vermeende, jarenlange en intensieve deelnames aan protestacties in Masjedssoleiman en Ahwaz.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Betreffende uw activiteiten in het kader van de protestactie van Masih Alinejad dient er voorts nog gewezen te worden op een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u zowel aan betogingen tegen het Iraanse regime deelnam als pamfletten uitdeelde in het kader van de campagne die was opgezet door Masih Alinejad (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.3). Op het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u echter dat u slechts op regelmatige basis uw hoofddoek afnam in het openbaar (CGVS 2, p. 16). Andere activiteiten had u niet en over het uitdelen van pamfletten rept u met geen woord. Hiermee geconfronteerd, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat u zich misschien vergist had en herhaalde u dat u door de Iraanse autoriteiten enkel werd beschuldigd van het verspreiden van leugens en deelname aan protestacties (CGVS 2, p. 24). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter niet afdoende om deze tegenstrijdige verklaringen te verschonen. Bovendien had u bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal geen opmerkingen over uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1, p. 3). Uw rechtvaardigingen voor deze tegenstrijdigheid houden bijgevolg geen steek."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hetgeen neergeschreven staat bij de DVZ te wijten zou zijn aan een vergissing van de tolk, kan namelijk hoegenaamd niet overtuigen. Vooreerst gaf verzoekster deze uitleg niet wanneer zij reeds bij het CGVS werd geconfronteerd met de inhoud van de vragenlijst. Bij het CGVS liet verzoekster namelijk uitschijnen dat zij zichzelf mogelijk had vergist bij de DVZ. Daarenboven gaf verzoekster aan de tolk die haar bij de DVZ bijstond te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf zij aan dat zij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Zulke problemen vermeldde zij bij de DVZ echter niet. Integendeel ondertekende zij haar verklaringen aldaar, zoals zij overigens bevestigt in het verzoekschrift, uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan haar werden voorgelezen in het Farsi. Hiermee gaf zij aan dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Bovendien gaf verzoekster bij het CGVS aan dat haar gehoor bij de DVZ goed was verlopen en formuleerde zij daarbij geen opmerkingen inzake de vertolking aldaar (administratief dossier, eerste persoonlijk onderhoud CGVS, p.2-3). Het is dan ook niet ernstig van verzoekster om heden voor te houden dat de tolk zich zou hebben vergist. Dit geldt nog des te meer nu verzoeksters verklaringen in de vragenlijst omtrent het uitdelen van pamfletten duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.3.).

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

"Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat duizenden zichtbare en onzichtbare moraliteitspolitieagenten in Iran patrouilleren om onder meer de kledijvoorschriften te doen naleven en inbreuken vast te stellen. Vrouwen die niet volgens de voorschriften gekleed zijn kunnen beboet en gearresteerd worden. Uit de geciteerde informatie blijkt bovendien dat de Iraanse politie daadwerkelijk tot arrestaties overgaat. De afgelopen jaren werden tientallen vrouwen gearresteerd en in sommige

gevallen zelfs tot gevangenisstraffen veroordeeld louter en alleen omdat ze hun hoofddoek niet (correct) droegen. Dat de Iraanse autoriteiten voor uw vertrek uit Iran er nooit in geslaagd zijn om u, die gedurende twee jaar quasi wekelijks zou deelgenomen hebben aan de actie van de witte woensdagen – u nam hieraan deel in Ahwaz en in de hoofdstraat van Masjedsoleiman die u volledig afwandelde en als er patrouilles waren, verhinderden omstaanders een arrestatie – (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 18-19), u te identificeren en/of te arresteren (u kon zelfs legaal het land verlaten), komt, in het licht van de beschikbare informatie, bijzonder onwaarschijnlijk over.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd gehandhaafd.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Volledigheidshalve kan er tot slot nog gewezen worden op uw beperkte kennis over Masih Alinejad. Zo wist u onder meer niet te concretiseren wat haar journalistieke werk in Iran inhield en evenmin kon u vertellen voor welke instanties ze momenteel in het buitenland actief is. U wist evenmin of ze nog schreef (CGVS 2, p. 15). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Masih Alinejad de afgelopen jaren vier boeken heeft uitgebracht. Dat uw kennis betreffende deze dame lacunair is, strookt moeilijk met uw beweerde activisme.”

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motivering. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet onredelijk was om van verzoekster, indien zij werkelijk door deze persoon zou zijn geïnspireerd om jarenlang en intensief deel te nemen aan risicovolle protestacties, te verwachten dat zij over deze persoon en haar werk beter op de hoogte zou zijn.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten:

“Het geheel van bovenstaande doet dan ook besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw deelname aan de protestacties naar het voorbeeld van Masih Alinejad en het naar aanleiding hiervan gevoerde onderzoek door de Iraanse autoriteiten.

Gelet op de vaststelling dat u uw politiek activisme niet aannemelijk maakte en dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering door de Iraanse autoriteiten gedagvaard te zijn geweest, is evenmin aannemelijk dat uw vader door de Iraanse autoriteiten ondervraagd werd in het kader van uw activisme. Bijgevolg is het allerminst geloofwaardig dat de autoriteiten aan uw vader foto's lieten zien van u met uw partner, waarna hij u met de dood bedreigde en u verstootte.”

De stukken die verzoekster benevens de hoger besproken dagvaarding neerlegde (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gesteld wordt:

“Betreffende uw verklaringen dat u al jaren niet meer in de islam gelooft kan hieraan nog toegevoegd worden dat u erkende dat u deze overtuigingen niet aan de grote klok hing en dat uw ouders, die zelf niet praktiseren, geen problemen hadden met uw overtuigingen (CGVS 2, p. 8-9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u aanvankelijk, i.e. ondanks uw overtuigingen, de intentie had om naar Iran terug te keren (CGVS 2, p. 20). Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij terugkeer naar Iran omwille van uw overtuigingen een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet dienstig weerlegt, onverminderd gelden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT